

MAISIE – OSMDESÁT SVÍČEK

POSLYŠTE, JÁ SI NESTĚŽUJU. Jsem nadmíru šťastná ženská, když jsem se dožila tolika let, a od mé dcery a její rodiny bylo hezké, že pro mě a Skippera uspořádali rodinnou večeři na oslavu mých narozenin. Skipper je můj mládenec, který mě doprovází po městě jako panoš. Je mu pětadesát. Já vím. Je to ode mě docela skandální, to teda jo.

Takže se to konalo v *Charleston Grillu*, já měla svoje nejlepší perly – trojitou šňůru, jako nosí Barbara Bushová –, upíjela jsem svoje suché bombajské martini s ginem a dvěma olivami a čekala, až dorazí ostatní. Usedala jsem akorát v pět třicet. Byl pozdní květen, a přestože se ulicemi valili návštěvníci festivalu Spoleto a dopravní špička, byla jsem přesná. A to bydlím pěkný kus cesty, až na Jamesově ostrově. Moje dcera Liz a její manžel Clayton bydlí v Church Street hned za rohem a mají *zpoždění*. Není to typické? Ti mladší nemají ponětí o hodnotě času. Zatímco já si intenzivně uvědomuju plynutí každého dne. To s vámi udělá osm desetiletí života.

Skipper musel jet dnes odpoledne zkontrolovat svou lamí farmu až v Awendav, což je aspoň hodinu cesty od mého

domku v rančerském stylu. Trval na tom, že potom zase pojedje přes celý okres zpátky, aby mě vyzvedl. Byla bych se do restaurace ráda dopravila sama, jenže z toho by se všichni pominuli. Mají mě za hrozného řidiče. Vůbec nejsem hrozný řidič. To jen, že občas zapomenu, kde jsem nechala auto. A někdy zapomenu, že řídím. Proto Liz s Claytonem najali Skippera, aby mě vozil, a víme, kam to vedlo! Jsem si jistá, že v *tomhle* budu mít poslední slovo já. Víím, kde jsou schované klíčky od auta, a chuť zase popadnout volant by tu byla.

Ano, Skipper chová lamy. Dovedu si představit, že by to mohlo být ještě horší. Mohl by chovat hady. Nebo ali-gátory. Když jsem jeho stádo viděla prvně, rozchechtala jsem se jako blázen, protože vypadají tak srandovně, ale víte co? Jsou to ta nejmilejší zvířata, co znám! Velice inteligentní a přítulná. Zrovna jako, no tedy, zrovna jako můj Skipper.

Mrkla jsem na hodinky. Pět čtyřicet pět. Skipper zřejmě pořád hledá místo k zaparkování. Když jsem třepala olivou, aby oschla, na okamžik jsem se zarazila a požádala nebesa, aby mu pomohla proplout těmi davy z jiných končin. Těch turistů bylo někdy vážně až moc. Jenže prospívají ekonomice a čas od času může být zajímavé si s nimi promluvit, pokud se staráte o život mimo Lowcountry, což není můj případ.

Doufejme, že moje milovaná vnoučata dorazí před Liz a Claytonem, abychom si mohli poklábosit. A jaká úleva, že se Liz, která pořád všechno kontroluje, nedozví o mém druhém koktejlu! Jak říkávala matka, *přisám* svatý Petr, jestli si papež při proměňování nelokl z kalicha víc než

jednou. Liz by o něm něco takového řekla taky. Někdo by měl kontrolovat *ji*, ale to jen tak mezi námi. Neúnavná štouralka. A matka říkala *přisám*, protože dámy její generace neklely.

„Proč vypadá tohle půvabné děvče tak ustarané?“

Vzhlédla jsem a spatřila usmívajícího se Skippera. V kostkovaném sportovním saku a s buddhovským bříškem byl tak úžasný. Měl pečlivě zastřížený bílý plnovous a modré oči, které jiskřily jako vody kolem Lowcountry.

„Ahojda, ty krásný ďáble. Hned si ke mně sedni.“

Myslela jsem na to, jak otravná dokáže Liz být, zatímco jsem si prohlížela rodinu turistů a pokoušela se uhodnout, jestli jsou to Američani, nebo ne. Podle způsobu držení příboru při krájení jídla (sklopená vidlička v levé a nůž v pravé ruce) jsem usoudila, že to musí být Evropani. Nejspíš Francouzi, protože otec měl výrazně galský profil. Matka měla tašku Chanel, zjevně však naprosto podceňovala čistotu vlasů a jejich děti vypadaly zvláště nasupeně. Měla jsem být soukromým detektivem.

„S radostí!“

Posadil se vedle mě a políbil mi ruku, což dělal často a já to milovala. Objevil se náš číšník Tyler, aby přijal Skipperovu objednávku.

„Mohu vám přinést koktejl, pane?“

„A to co nejrychleji! Dám si Maker's Mark Manhattan s jednou třešní. A co ty, Maisie? Ještě jeden? Dali ti hrozně malou sklenici, co?“

„Bohužel, to byla velice malá míra,“ usmála jsem se.

„Dobře, podíváme se, co se s tím dá udělat,“ prohlásil Tyler, když bral mou prázdnou sklenici (důkaz A), a zmizel.

Usmála jsem se a uviděla, jak k nám jde moje nádherná vnučka Ashley, vznáší se na vysokých podpatcích, což mi připomnělo boty, jaké nosila Betty Boop, ta z kreslených filmů. Ashley na sobě měla křiklavě elegantní černé šaty, které vypadaly nebezpečně krátké. Nepatrně jsem na ni zamávala.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Maisie!“ Sklonila se a vlepila mi na tvář hubičku.

Panebože, moc se nepředkláněj, pomyslela jsem si. Sáhla jsem po jídelním lístku, abych jí před pohledem veřejnosti zakryla zadek. Nevědoma si svého odhalení, položila přede mě dárkovou taštičku naplněnou barevnou látkou a ozdobenou nakroucenými stužkami.

„Díky, anděli! Ale co to znamená? Říkala jsem ti – žádné dárky!“

„To je jen taková maličkost, kterou jsem ti udělala,“ řekla.

„Tak to je něco jiného!“

Sledovala jsem, jak si sedá a sukni si opatrně stahuje pod sebe. Vzpomínám si, jak moje dcera Liz nosila v mládí minisukně, tenkrát mě to taky rozčilovalo. Jenže Liz byla profesionální modelka s bujným smyslem pro módu a vždycky to dokázala ustát. A přestože Ashley byla vysoká, štíhlá a dost hezká na to, aby dělala modelku, byla seriózní umělkyně a v každém slova smyslu zdrženlivější. Nebo nebyla? Možná jsem jenom nesnesla pomyšlení na to, že Ashley dospívá. Musela jsem si připomenout, že je jí koneckonců třiadacet a o svém oblečení je naprosto schopná rozhodovat sama. Milovala retro, cokoli, co vypadalo jako to, co by nosila Jackie Onassisová. Neexistoval přece žádný zákon

zapovídající, aby krásná mladá žena ukazovala kus nohou. A upřímně, Charleston, kde bylo v dějinách víc bordelů než kostelů, nebyl žádnou ultrakonzervativní zemí Středního východu, kde se ženy zahalují od hlavy k patě. Byl nejvyšší čas, aby Ashley ulovila nějakého manžela. Dlouhé nohy byly výhodou. Ty nohy má po mé rodině. Vlastně jsem svého času mohla vyhazovat nohy jako jedna z tanečnic v té slavné skupině June Taylorové. To si nedělám legraci. Pořád nosím vysoké podpatky. Ta novinářka Helen Gurley Brownová nosila přece podpatky až do poslední chvíle. A síťované punčochy. Promiň, Helen, ale nohy a stařecké skvrny si za síťované punčochy neschovávám.

„Mám to otevřít hned, nebo mám ještě počkat?“ zeptala jsem se.

„Otevři to hned!“ požádala.

„Dáš si něco k pití, Ashley?“ zeptal se Skipper, když před nás Tyler postavil na stůl pití.

„Bílé víno?“ řekla Ashley.

„Chardonnay?“ navrhl Tyler.

„No vlastně, jestli máte novozélandský sauvignon blanc, to by bylo skvělé,“ prohlásila.

„Hned to bude,“ odpověděl Tyler.

Pohlédla jsem na svou vnučku, povytáhla obočí a pomyslela si: Co to má znamenat? Odkdy ví děvče jejího věku něco o víně? Pro mladou dámu se přechytralost nehodí. Zvláště když jde o něco takového jako alkohol.

Jako by mi četla myšlenky, vysvětlovala: „Podáváme ho na všech vernisážích, protože moji šéfové ho milují.“ A šepetem dodala: „Kromě toho je to jediné, které znám.“ Pak se usmála tím svým způsobem, který rozzařoval svět.

Začala jsem z taštičky vyndávat vrstvy látky a ke svému velkému potěšení jsem na dně našla malé plátno zabalené do bublinkové fólie. Opatrně jsem ho rozbalila. Byla to miniatura krajinky s nádherným západem slunce na Jamesově ostrově viděná z toho nejlepšího místa na konci mého mola. Ashley zdědila výtvarný talent po mé další dceři Juliet.

„Ó,“ vzdychla jsem, „Ashley, miláčku, to je prostě nádherna! Naprostý skvost!“ A taky že byl. Vzala jsem její ruku do své a stiskla ji.

„Jů! Jsem tak ráda, že se ti to líbí! Jednou odpoledne jsem to vyfotila svým telefonem a řekla jsem si, víš co? Tohle namaluješ pro Maisie!“

„Jsi tak nadaná,“ prohlásil Skipper. „Tak na tebe.“

„Děkuju vám!“ Načež teatrálně vzdychla. „Možná že jednou budu žít na Montmartru a malovat Sacré Coeur! Taková bohémka prostě.“

Připila si vodou, zeširoka se usmála s těmi svými dolíčky a vůbec a já si pomyslela: Tohle dítě v sobě nemá kouska zkaženosti. Je ztělesněná dobrota a světlo.

„Pít absint a kouřit krátké tlusté cigarety, co smrdí jako kanál?“ zasmál se Skipper.

„Přesně tak!“

„No tak tiše! Jsem na tebe tak pyšná,“ řekla jsem. „Tohle si dám na krbovou římsu, tam to denně uvidím.“

„Pyšná? Na co?“

To byl skřípavě plechový hlas mé dcery. Liz a její manžel Clayton. Dorazili.

„Já jsem pyšná na svou roztomilou vnučku a vy máte třicet minut zpoždění. Ale koho to zajímá, že?“

„Promiň, Maisie, přesto všechno nejlepší k narozeninám,“

řekl Clayton. „Měl jsem schůzku až ve Wild Dunes a ten provoz... teda povím ti, hrozný. V každém případě je to však moje chyba. Dostaneme vinný lístek?“

Clayton se usadil v čele stolu a Liz si sedla po jeho levici vedle Ashley. Tyler podal Claytonovi vinný lístek a před Ashley postavil její víno. Na protější straně zůstaly dvě prázdné židle pro mého vnuka Ivyho a jeho záhadného obchodního partnera Jamese, kterého jsme měli teprve poznat. Letěli ze San Franciska jenom kvůli mně!

„Máti?“ pronesla Liz tichým panovačným hlasem. „Ta rezervace byla ve skutečnosti na šestou. Přišli jsme včas.“

„Ne, to nebyla,“ odporovala jsem a napadlo mě, proč se tedy Clayton přiznával, když žádná vina neexistuje. Jenomže o Claytonovi platilo, že jak je v práci průbojný, tak v rodině je skoro jako beránek. Nesnášel, když se dělaly vlny, zvláště ne na veřejnosti.

„To je jedno, mami,“ ozvala se Ashley. „Co na tom záleží?“

Než jsem Liz stačila důrazně vysvětlit, že nemá, nemá, nemá pravdu, dorazili zničehonic Ivy s Jamesem. Ten večer měli strávit se mnou a bůhví co bude pak. Ivy vypadal jako manekýn, samý úsměv a objetí a přinesl mi nádhernou kytici. James byl o něco starší než Ivy a vypadal na Číňana. Každý ví, že Asiati jsou chytřejší než běloši, takže bylo úlevné vědět, že partnera si Ivy vybral rozumně. Vlastnili spolu v San Francisku pánský obchod nazvaný U Ivyho. Slyšela jsem, že je docela elegantní. Abyste věděli, tak i sakra úspěšný, stačilo se na ty dva podívat.

„Všechno nejlepší k narozeninám!“ řekl Ivy a políbil mě na tvář.

Než se posuneme dál, musíte vědět, že Ivy se mu říká, protože je Clayton Bernard Waters IV. To znamená čtvrtý. IV. Proto Ivy. Začal si tak říkat ve třetí třídě, imunní vůči posměškům ostatních dětí. Tak jsme zjistili, že je tedy, no, předčasně vyspělý.

„Ty kytky jsou překrásné! Díky, drahoušku! A vy musíte být James! Jak se máte, můj milý?“

„Fajn, paní Maisie! Prostě fajn! Všechno nejlepší!“

James měl nádherné zuby a brýle s velice zajímavými obroučkami. Vlastně jsem nic takového nikdy neviděla. Rozpaky mi nedovolily se na ně zeptat. Co když má nějakou oční vadu? Chudák jeden.

„A jakou jste měli cestu?“ zeptala jsem se.

„Únavnou! Všechen ten odporný recyklovaný vzduch!“ prohlásil Ivy. „Nazdar, máti. Otče.“

Ivy dal Liz povinně letmý polibek, svého otce krátce objal. Samé vzájemné zdvořilosti.

„Ahoj řeko,“ řekl své sestře s narážkou na zdejší řeku Ashley. „Lidi! Tak přece Jamese pozdravte!“

Všichni pozdravili.

„Pro tebe slečna Watersová,“ zahihňala se Ashley a laskyplně ho objala. Pak objala i Jamese. „Vím, že se neznáme, ale obejmeme se. Ehm, ty nosíš brýle?“

Marně jsem se natahovala, abych jí stáhla okraj sukně.

„V pohodě,“ řekl James a taky ji objal. „Jo. Prostě je mám. Je to zkušební pár.“

„Ashley!“ vykřikla Liz, když uviděla dceřin zadek.

Opravdu ty půlky ukazovala až moc. Ashleyina tvář jemně znachověla.

„Ty barvy vytvořil náš přítel. Je jich celá škála,“ pravil

Ivy teatrálně. „Myslím, že v nich každý vypadá jako brýlatý blbeček.“

„Sám jsi blbeček! Podle mě jsou úžasné! Šaty pitomý,“ prohlásila Ashley. Stáhla si okraj mini a zase se posadila.

„Až na to, že se ukáže, že pro lidi s vadami jsou velice užitečné,“ doplnil James. „Pokud je někdo hluchý, bude schopný přečíst, co zrovna říká někdo jiný, protože fungují jako monitor a mají software na rozpoznávání hlasu.“

„Jak dlouho se zdržíte, lidi?“ zeptala jsem se. Z toho, o čem se mluvilo, jsem nechápala jediné slovo.

Co to mají s těmi brýlemi? Nový vynález? Svět zaplavily vynálezy!

„Jenom do nedělního rána, pak letíme na pár dní do New Yorku,“ odpověděl Ivy a sedl si. „Myslíte, že se tu dá objednat nějaké pití? Mám vyprahlo! Bože, jak já nesnáším tyhle komerční lety!“

„Při odchodu nechte prostě klíče u vrátného,“ řekl Clayton.

Ivy bude zjevně bydlet v Lizině a Claytonově malém bytě na Manhattanu. Ale co Ivy myslel tím, že je teď zvyklý na soukromá letadla? Vyhrál v loterii? Žije si díky Jamesovi na vysoké noze? Slyšela jsem, že některé tyhle asijské rodiny jsou úžasně bohaté. Když se znovu objevil číšník, Ivy začal vyprazdňovat svou sklenici s vodou. Jak se ten číšník jmenuje? Tony? Ne, Tyler! Tippecanoe a Tyler Too jako v té staré písničce. Ano, já vím, že to bylo dávno předávno, ale proboha, musím se svou pamětí provádět tyhle kejkle, aby fungovala.

„Campari a sodu s pomerančem, prosím,“ řekl Ivy.

„Pro mě jen minerálku Pellegrino,“ požádal James. „Jdu

si umýt ruce. Kde jsou pánské toalety?“ Sundal si brýle a podal je Ivy. „Ukaž Ashley, jak fungují.“

„Je dobře, že tohle už se mě netýká,“ podotkla jsem, ale nikdo si mě nevšímal.

„Pojďte za mnou, pane,“ řekl náš číšník. „A vám ostatním hned přinesu pití. Vybral jste si víno, pane?“

„Ne, potřebuju ještě pár minut,“ odpověděl Clayton, aniž vzhlédl.

Jako obvykle jsem pročítal vinný lístek velice pomalu. Byla jsem přesvědčená, že právě tenhle jeho zvyk přivedl Liz k vodce.

James a Tippecanoe odešli.

Načež vybuchla první bomba onoho večera.

„Je to jen tvůj *obchodní* partner, synu?“ zeptal se Clayton, aniž se mu podíval do očí.

„Ne, není. Je to můj životní partner.“ Ivy si nasadil brýle. „Hele,“ promluvil k Ashley, „pohnu hlavou a vidíš to růžové světlo?“

„Jo,“ řekla Ashley.

„Tak brýle, udělejte fotku!“

Trochu to kliklo a brýle nějakým způsobem udělaly fotku.

„Dají se připojit k iPadu nebo e-mailu nebo k čemukoli. Myslím, že je to blbost,“ prohlásil Ivy.

„Pokud je nepotřebuješ ty sám,“ opáčila Ashley. „Co?“

Zatímco Liz stále zpracovávala Ivyho odpověď ohledně jeho partnerství s Jamesem, nastalo trapné, byť krátké mlčení.

„Panebože!“ zalapala Liz po dechu.

„Co je?“ zeptala jsem se.